

Råmanus till min nya spänningsroman med arbetsnamnet.

"7,62 oxå ett sätt att dö på"

Sigges liv har nått ett vägska! där slitna vänner och dåliga gener påminner om vart osunt leverne och ovanor leder. I bagaget finns även en tung skuld som han utsagd burit på sedan länge, ett svek mot den man aldrig ska svika. I ett försök att reda ut sina tankar äntrar han sin bastanta motorcykel för köra Norrlandskusten upp och Inlandsvägen ned. Samtidigt som han sparkar upp stödet flyger tolv svarta korpar lågsniffande över vattenbrynet vid Ålandshav på väg norrut. Sigge borde ha sett det som ett järkecken, ett varsel om vad som väntar utmed vägen.

Romanen är om att sakta skala bort alla de lappar som sitter upptejpade på en spegel. Lappar som säger vem du är, lappar som döljer den du verkligen är, lappar som kan förfölja dig i ett helt liv.

I avsnittet nedan får vi möta Sigge och hans kusin Martin dagen innan midsommaraftonen. **OBS: Detta är ett råmanus som ej är bearbetat.**

***

Sigges ljudbok nådde sitt slut, bildörren vräktes upp och han klev fram över gräsmattan med sin trunk över axeln.

- Martin, mitt svin till kusin. Han knäppte den öl Martin sträckte fram, tömde halva flaskan i ett svep, la upp en ljudlig rap som rullade ut över nejden vilken fick grannkvinnan att irriterat lyfta blicken från den eviga jakten efter ogräs och hennes make att längtansfullt att sukta efter en sval pilsner.

- Kram på dig också, sa Martin till sin vilde vän.
- Läget?
- OK, och du?
- Inge vidare värst, men det är som det är.
- Janine, hur är det...
- Glöm henne, nu är det midsommar och låt inga föredettingar förstöra det.
- Är det så det låter nu, föredetting. Det är Janine. Din...
- Lägg ned Martin. OK?

Martin höll upp händerna i en urskuldande gest och sa istället:

- Vilket väder. Detta är midsommar. Jag har verkligen sett fram emot detta. En episk midsommar där nubben är frostnupen och havet bedårande. Skål, din skitstövel.

- Du, jag börjar bli lite hungrig. Ska vi satsa på lite grillat. Jag har lite Black Angus i marinad i kylen.

- Införskaffat fin-entrecote, jo man tackar. Det är vi väl värda.

- Förlåt, om jag snäste till. När det gäller min prinsessa är jag inne i en låg period just nu.

- Du saknar Janine.

- Så in i helvete, eftervärmen i sängen, doften av kaffe medan man trynar i sänghalmen. Ska livet vara så här, bara vara en tom väntan?

- Hade inte du fått hugg på en ny kvinna.

- Nilla, menar du. Det var också en historia. Tänd grillen, ska du få höra.

- Vi fick ihop det till en date, sa Sigge och knäppte upp en ny pilsner. Vi sågs på puben nere vid Mariatorget.

- Tog du henne till sunkhaket?

- Så illa är inte det stället, de har finpilsner.

- Fortsätt, sa Martin och insåg att denna träff var ämnad för en katastrof.

- Hur som helst, vi fick bord med duk och servetter och hon fick ett glas vin, jag tyckte det var trivsamt stämning därinne men hon satt mest skrämmd i ett hörn med sin axelremsväska gömd mot kroppen. Och nog fan var den tom för i denna jämlikhetens dagar vägrade hon öppna den och släppa ifrån sig en enda sekin. Jag fick stå för hela notan. Okey, hon var inte så dyr i drift om jag ska nämna något positivt. En ynklig sallad, ett glas vitt som hon knappt drack ur, de sippar hon tog var få och jag svär på att det var mer i glaset när hon gick än när hon kom.

- Varför träffade du henne överhuvudtaget. Ingen research? Eller var du desperat?

- Ett missförstånd. Hon sa att hon gillade Hendrix.

- Om hon nu gillade din husgud, vad gick då snett?

- Jag borde förstått, men jag var lite ivrig.

- Ska jag tolka det som att du var... desperat.

- Tjata inte. Jag hade frågat kvinnan om vad hon gillade för musik. Jag borde ha dragit öronen åt mig när hon sa "det mesta", men så kom Hendrix över hennes läppar och jag tjöt av lycka.

- Men?

- Det var Henricks, Barbara Hendricks. Så långt från Jimi man bara kan komma.

- Bittert.

- Det blev en kort date för mitt i maten dök några av mina slitna hjältar till kamrater upp, Rutige Roland, Stoffe och Martin den andre, Drajjan du vet.

- Han du brukar kalla Dry Martini, konstaterade Martin och mindes en stor kraftig kille som drack konstant och mullrade fram extremt torra skämt.

- De dundrade in och slogs sig ned med ett brak, givetvis glada att se mig och än mer lyckliga att se en galant näpen dam i mitt sällskap, men hon klämde handväskan halvvägs in i bland revbenen sina, spjärnade upp mot väggen så hårt att det knakade och i ett obehagligt ögonblick var hon bara borta. Drajjan påstod att hon gått, men jag hävdar att hon tryckte sig igenom den skotsk-rutiga väggen helt enkelt. Kvar var bara en halväten sallad och vinglasen som Rutige Roland förbarmade sig över.

Sigge tog en rejäl klunk öl.

- Det var historien om Nilla, sa han.

- Charmknutte.

- Berättade jag att Rutige Roland stöp nere i Hökarängen. Den sorgliga stackaren. Vi tog några öl veckan innan och så ringde hans ex och sa att han var död. Föll ihop och in på lasarettet och där dog han.

- Hjärtinfarkt?

- Han söp ihjäl sig. Han drack riktigt tungt de senaste åren och var bra sliten när jag såg honom sista gången. För jävligt. Kämt honom sedan vi var knattar och kutade runt med en boll och han skrek alltid:

- Nu kommer Rutige Roland med lädret.
- Och så sköt han, alltid utanför målet. Helt hopplös att ha i laget. Men faan vad roligt vi hade. Han var en riktig stolle. Han mötte morsan min en gång, full som ett as. Och morsan min sa:
- Men Roland, du ska inte dricka.
- Jag vet det, svarade han och jag lovar att jag aldrig mer ska dricka. Då var han 13 år.

- Du var på hans begravning, minns jag.
- Så jävla sorgligt att jag inte ids tala om det. Äh, ska vi lägga på köttet nu?

- Såg att du hade en bunt sparris i kylan.
- Skyll inte på mig, någon hade av misstag lagt den i min kundvagn.
- Då förstår jag. Det brukar inte vara alltför mycket grönt i din kyl.
- Ska det vara nödvändigt, du får potatis till maten.
- Sigge, färdig potatisgratäng i platspåse från ICA vill jag inte helt definiera som grönsaker. Du borde fundera lite mer på vad du äter, sa han och petade Sigge på valken som stack ut under tröjan.

- En man utan buk är en krympling, kontrade Sigge och klämde om sin valk. Känns som Janines bröst, sa han och klämde igen.

Martin skrattade och klämde även han på Siggas fett.

- Ja faktiskt. Det gör det, lite fastare kansk...
- Vad menar du, Siggas ögon blixtrade till. Har du tafsat på hennes bröst? Martin såg det svarta i Siggas blick.
- Svarta för i helvete. Har du tafsat på min kvinna.
- Sigge, för det första är ni skilda och för...
- Du har tafsat på henne, för satan Martin. Jag vänder ryggen till för ett enda ögonblick och så är du där och limmar på min gudinna.
- Inte har jag klämt på hennes pattar.
- Pattar! Kalla fan inte hennes vita duvor för pattar. Du ska inte ens fundera över hennes bröst. De är min egendom och du har ingen som helst rätt att...

- Sigge, ni är skilda. Du kan inte...

- Har du bonkat på henne?

- Den frågan tänker jag inte ens förnedra mig till att svara på.

- Har du satt på henne? Svarta mig, för i helvete.

- Nu lugnar du ned dig, Sigge. Du är ju helt rabiatt.

Martin såg det aldrig komma, som en blixt från klar himmel kom knytnäven farande och träffade klockrent på käken så Martin for bakåt och ramlade de tre stegen ned från verandan och landade på gräsmattan. Efter for Sigge och kastade sig över Martin med flera vilda slag. Som den värsta sluggern överöste han Martin med knutna nävar som förtvivlat försökte freda sig till en början tills han fick ett grepp och kunde låsa armarna på den bindgalna Sigge. Misshandeln övergick till en grymtande brottningsmatch där de bågge kombattanterna vred, bände och drog i varandra medan de rullade runt på gräsmattan. Martins näsa blödde, läppen var spräckt men han fick ändå ett bra grepp som tömde Sigge på den värsta stridsviljan. Till slut låg de i en lam omfamning med tama rörelser och tung andhämtning. De släppte greppen och rullade över på rygg och låg så, sida vid sida, medan fåglar pilade över den blå himlen för att föda sina ungar.

- Är du dum i hela huvudet, flåsade Martin fram till slut och rykte till när han rörde vid sin illa tilltygade läpp. Vad skulle det där vara bra för? Du är ju helt rubbad. Du kunde ha skadat mig på riktigt. Vad for det i dig?

Martin skulle ha fortsatt om det inte var för att han hörde gråt vid sin sida. Han reste sig på armbågen, vred huvudet och såg Sigge ligga på rygg och gråta. Med ögonen öppna mot den vackra himlen rullade stora tårar nedför kinderna, snyftande hulkningar kom djupt nerifrån bröstet och rullande upp genom strupen. Martin blev stum, visste inte vad han skulle ta sig till, la

till slut handen på kusinens axel. Sigge lät den ligga kvar tills gråten
stillnat.